

สำนวนเลขที่ : สืบเนื่องจากเอกสารที่ 23/66/2552

ประเภทสำนวน คนร้ายกระทำโจรกรรมหรือทรัพย์สินสูญหาย

เรื่อง รถยนต์ของกลางในคดีอาญาสูญหาย

สรุปข้อเท็จจริง ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ 18 มิถุนายน 2548 เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจได้ร่วมกันจับกุมผู้ต้องหาในคดีร่วมกันปลอมและใช้เอกสารปลอมรวม 5 คน พร้อมด้วยของกลางรถยนต์ 8 คัน ซึ่งมีรถยนต์ฮอนด้า ซีอาร์วี สีดำ ค้นหมายเลขทะเบียน 00 0000 กรุงเทพมหานคร รวมอยู่ด้วย โดยมีพันตำรวจตรี บ. เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในคดีทั้งผู้ต้องหาและทรัพย์สินของกลางทั้งหมด ในระหว่างวันที่ 6 - 7 สิงหาคม 2548 รถประกันค้นหมายเลขทะเบียน 00 0000 กรุงเทพมหานคร ได้สูญหายไประหว่างดำเนินการสอบสวน ต่อมาบริษัท ก. ผู้รับประกันภัยรถยนต์คันดังกล่าว ได้เป็นโจทก์ฟ้องสำนักงานเป็นจำเลย เรื่องละเมิด รับช่วงสิทธิ เรียกค่าเสียหาย และในวันที่ 27 พฤษภาคม 2551 ศาลแพ่งได้มีคำพิพากษาให้สำนักงานชดใช้ค่าเสียหายจำนวน 1,154,698 บาท พร้อมดอกเบี้ยให้แก่บริษัท ก. เป็นเหตุให้สำนักงานได้รับความเสียหายเป็นเงิน 1,387,085.95 บาท

ความเห็นของพนักงานสอบสวน -

ความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด เห็นว่า พันตำรวจตรี บ. หรือเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องมิได้ปล่อยปละละเลย หรือจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงแต่อย่างใด จึงไม่มีเจ้าหน้าที่ผู้ใดต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหาย

คำวินิจฉัยสั่งการของผู้แต่งตั้ง เห็นชอบด้วยกับคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด **ประเด็นที่พิจารณา** มีผู้ใดต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ทางราชการหรือไม่ จำนวนเท่าใด **กฎหมายที่พิจารณา** พระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539

คำวินิจฉัยคณะกรรมการพิจารณาความรับผิดชอบทางแพ่ง ตามสำนวนการสอบสวนข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อวันที่ 18 มิถุนายน 2548 เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจได้ร่วมกันจับกุมผู้ต้องหาในคดีร่วมกันปลอมและใช้เอกสารปลอมรวม 5 คน พร้อมด้วยของกลางรถยนต์ 8 คัน ซึ่งมีรถยนต์ฮอนด้า ซีอาร์วี สีดำ ค้นหมายเลขทะเบียน 00 0000 กรุงเทพมหานคร รวมอยู่ด้วย โดยมีพันตำรวจตรี บ. เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในคดีทั้งผู้ต้องหาและทรัพย์สินของกลางทั้งหมดในระหว่างวันที่ 6 - 7 สิงหาคม 2548 รถประกันค้นหมายเลขทะเบียน 00 0000 กรุงเทพมหานคร ได้สูญหายไประหว่างดำเนินการสอบสวน ต่อมาบริษัท ก. ผู้รับประกันภัยรถยนต์คันดังกล่าว ได้เป็นโจทก์ฟ้องสำนักงานเป็นจำเลย เรื่องละเมิด รับช่วงสิทธิ เรียกค่าเสียหาย และในวันที่ 27 พฤษภาคม 2551 ศาลแพ่งได้วินิจฉัย

โดยสรุปว่าพันตำรวจตรี บ. ในฐานะพนักงานสอบสวนย่อมมีความรู้และความเข้าใจในการเก็บรักษาของกลาง โดยต้องจัดให้มีผู้ดูแลรักษาความปลอดภัยแก่ทรัพย์สินของกลาง ซึ่งพันตำรวจตรี บ.อาจใช้ความระมัดระวัง เช่นว่านั้นได้แต่หาได้ใช้เพียงพอไม่ กลับปล่อยปละละเลยไม่ดูแลรักษาความปลอดภัยและไม่จัดให้มีผู้ดูแลอย่างเพียงพอมีเพียงการใส่เครื่องบังคับที่มีขนาดบางที่ลือด้านหน้าข้างขวาเพียงอันเดียว แล้วนำไปจอดไว้ที่จอดรถบริเวณเดียวกับรถของผู้มาติดต่อราชการ โดยไม่มีแผงเหล็กกั้นหรือใช้โซ่คล้อง แยกให้เป็นสัดส่วนว่าเป็นทรัพย์สินของกลาง และถึงแม้สำนักงานจำเลยจะมีประมวระเบียนเกี่ยวกับของกลาง พันตำรวจตรี บ. ในฐานะพนักงานสอบสวนจะอ้างเพียงว่าได้ปฏิบัติตามประมวระเบียนครบถ้วนแล้วโดยที่ไม่พยายามที่จะดูแลรักษาทรัพย์สินของกลางให้มีความปลอดภัยสมกับราคาทรัพย์สินนั้นหาได้ไม่ การที่เพียงแต่อ้างว่ามีมาตรการพิเศษในการดูแลรักษาความปลอดภัย ซึ่งก็คือการใส่เครื่องบังคับลือที่รถยนต์ของกลางเท่านั้น จึงถือว่ายังหาได้ใช้ความระมัดระวังให้เพียงพอต่อการรักษาทรัพย์สินของกลางตามวิสัยของพนักงานสอบสวนและพฤติการณ์ที่ต้องเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ที่สถานีตำรวจอันเป็นที่เปิดทำการตลอดเวลา มีผู้คนเข้าออกตลอดเวลาไม่ การกระทำดังกล่าวของพันตำรวจตรี บ. ในฐานะพนักงานสอบสวน จึงเป็นการกระทำโดยประมาทจึงพิพากษาให้สำนักงานชำระเงินจำนวน 1,154,698 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินจำนวน 1,100,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์และให้ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 10,000 บาท เป็นเหตุให้สำนักงานต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่บุคคลภายนอกเป็นเงิน 1,387,085.95 บาท ความเสียหายที่สำนักงาน ได้รับดังกล่าวส่วนหนึ่งเกิดจากความบกพร่องของระบบงานของหน่วยงานที่มีได้มีการจัดให้มีสถานที่ เก็บรักษาของกลางไว้โดยเฉพาะและในกรณีนี้เจ้าหน้าที่ได้มีการป้องกันทรัพย์สินของกลางดังกล่าวไว้บ้างแล้ว โดยมีการใช้เครื่องบังคับลือลือค้อรถยนต์ของกลาง ดังนั้นเมื่อคำนึงถึงความร้ายแรงแห่งการกระทำและความเป็นธรรมแล้วจึงให้เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องรับผิดชอบในอัตราร้อยละ 80 ของค่าเสียหายจำนวน 1,387,085.95 บาท คิดเป็นเงิน 1,109,668.76 บาท ซึ่งพิจารณาความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ได้ ดังนี้

1. พันตำรวจตรี บ. ตำแหน่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจ เป็นพนักงานสอบสวน ผู้รับผิดชอบในคดีทั้งผู้ต้องหาและทรัพย์สินของกลางทั้งหมด มีหน้าที่ในการเก็บรักษาพยานหลักฐานในคดีที่ตนรับผิดชอบจนกว่าคดีจะถึงที่สุด ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในระหว่างวันที่ 6 - 7 สิงหาคม 2548 ในชั้นการดำเนินการสอบสวนคดีปรากฏว่า รถประกันคันหมายเลขทะเบียน 00 0000 กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นทรัพย์สินของกลางที่นำมาเก็บรักษาไว้ได้สูญหายไป เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงประกอบคำพิพากษาเห็นว่าการที่พันตำรวจตรี บ.ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบของกลางได้ทำการเก็บรักษารถยนต์ของกลางไว้

ในที่จอดรถของสถานีตำรวจและมีการใช้ เครื่องบังคับล้อล็อกล้อรถยนต์ ต่อมาเมื่อคนร้ายได้ลักเอารถยนต์ของกลางไปโดยได้ทำการปลดล็อกกุญแจออกจากล้อรถยนต์ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจทำการล็อกไว้ เป็นเหตุให้สำนักงานได้รับความเสียหายนั้น แม้ว่าจะมีการนำรถยนต์ของกลางมาเก็บรักษาไว้ในบริเวณสถานีตำรวจ ซึ่งเป็นสถานที่ทำการของหน่วยงานผู้มีหน้าที่เก็บรักษาแล้วก็ตาม แต่การที่นำรถยนต์ของกลางไปจอดไว้ในบริเวณเดียวกับรถของผู้มาติดต่อราชการของสถานีตำรวจ ซึ่งเป็นสถานที่ที่เปิดทำการตลอดเวลาและมีผู้คนเข้าออกตลอด โดยมีได้แยกไว้เป็นส่วนหนึ่งทำให้ไม่สามารถแยกแยะและเป็นที่สังเกตได้ว่าเป็นทรัพย์สินของกลางหรือของบุคคลทั่วไป รวมทั้งการไม่จัดให้มีผู้ดูแลรักษาความปลอดภัยแก่ทรัพย์สินของกลาง ย่อมคาดเห็นได้ว่าอาจเกิดความเสียหายหรือสูญหายแก่ทรัพย์สินของกลางที่มีมูลค่าสูงได้ ซึ่งพยานตำรวจตรี บ. ในฐานะพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบของกลาง ไม่ใช้ความระมัดระวังในการดูแลรักษาทรัพย์สินของกลางดังกล่าวอย่างเพียงพอเช่นวิญญูชนพึงกระทำในการดูแลรักษาทรัพย์สินของกลางที่มีมูลค่าสูงไว้ในสถานที่ที่เปิดทำการตลอดเวลาเช่นว่านี้ พฤติการณ์ถือได้ว่าพยานตำรวจตรี บ. กระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้บุคคลภายนอกได้รับความเสียหายและสำนักงานต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่บุคคลภายนอก จึงให้พยานตำรวจตรี บ. รับผิดชอบในอัตราร้อยละ 60 ของความเสียหาย 1,109,668.76 บาท คิดเป็นเงิน 665,801.25 บาท ตามนัยมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539

2. พยานตำรวจเอก ว. ผู้กำกับการสถานีตำรวจ จากข้อเท็จจริงปรากฏว่าพยานตำรวจเอก ว. ได้สั่งการให้พยานตำรวจตรี บ. พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบคดีและของกลางดังกล่าว ให้จัดเก็บรถยนต์ของกลางไว้ในบริเวณที่จอดรถผู้มาติดต่อราชการติดกับอาคารสถานีตำรวจ ฝั่งติดถนน ย. และยังสามารถใช้เครื่องบังคับล้อล็อกล้อของกลางบริเวณล้อหน้าด้านขวาเพื่อป้องกันการสูญหายแม้ว่าพยานตำรวจเอก ว. จะได้สั่งการให้มีการเก็บรักษารถยนต์ของกลางไว้ในสถานีตำรวจ ซึ่งเป็นสถานที่ทำการของหน่วยงานผู้มีหน้าที่เก็บรักษาและให้มีการใช้เครื่องบังคับล้อล็อกล้อรถยนต์ของกลางไว้ก็ตาม แต่การที่นำรถยนต์ของกลางไปจอดไว้ในบริเวณเดียวกับรถของผู้มาติดต่อราชการของสถานีตำรวจซึ่งเป็นสถานที่ที่เปิดทำการตลอดเวลาและมีผู้คนเข้าออกตลอดโดยมิได้แยกไว้เป็นส่วนหนึ่ง ทำให้ไม่สามารถแยกแยะและเป็นที่สังเกตได้ว่าเป็นทรัพย์สินของกลางหรือของบุคคลทั่วไป ย่อมคาดเห็นได้ว่าอาจเกิดความเสียหายหรือสูญหายแก่ทรัพย์สินของกลางที่มีมูลค่าสูงได้ พฤติการณ์ถือได้ว่าพยานตำรวจเอก ว. กระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้บุคคลภายนอกได้รับความเสียหายและสำนักงานต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่บุคคลภายนอก จึงให้พยานตำรวจเอก ว. รับผิดชอบในอัตราร้อยละ 40 ของค่าเสียหาย 1,109,668.76 บาท

คิดเป็นเงิน 443,867.50 บาท ตามนัยมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่
พ.ศ. 2539

หมายเหตุ :-

พชรสิริ ศรีภูธร	ผู้ยื่น
สุรเชษฐ์ ตีระคมน์	ผู้ตรวจ

